

Člověk už má momentálně venčení v našich polích takový zevšednělý a tak často vyrazíme venčit do širšího okolí.

Touhle dobou běžně a letos obzvlášť, když nemám pole pro sebe. A tak jsme v úterý vyjeli po hodně dlouhý době do Kyšic. Aaaa dobře jsme udělali, velmi dobře. Páč - jsme ty lesy tam měli čistě jen a jen pro nás. Nikde ani živáčka (dobře ty dva bičiglisty na konci úplně nepočítám, stejně jako o kousek dál tu mladou šarplaninku s paničkou. To už jsme byli skorem na konci lesa. Ale jinak - pa-rá-da! A balzám na mou duši. A na psí uši ☐ A na zrzavý řádění. A nejen na zrzavý řádění, ale i na to flekatý.

Páč jsme s sebou vzali balonky. Tali byla výborná, jen za začátku lesa taková zase zpyvaná, přetočená a hůř ovladatelná. Ne v komunikaci, to úplně ne, ta fungovala po celou dobu, od momentu, co jsem otevřela kufr a ona vystoupila na chodník, kde setrvala, dbala pokynůch a vnímala. Ta horší ovladatelnost byla v tom, že byla úbližná ve svý přetočenosti a rozjívěnosti. Až jsem ji musela čapnout za ten její dlouhej sosák a tiše procedit přes zuby, že pokud se okamžitě neuklidní, nařežu jí prdel ☐ a nakrájím jí do polívky. Chvilku se ublíženecky litovala, ale posléze se srovnala a bylo to fajn.

Brtník si k sobě stáhnul Rumíčka a blbli si spolu s balonkem a tak já si nechala Tali. I když jsem měla původně v plánu právě věnovat se hlavně jemu. Ale ono se to potom tak různě stejně prostřídávalo. Příjemně se nám šlapalo lesní cestou směr k Netopejrovi. Jen teda.... na to obžerstvení tam v tuhle dobu nedojde. Ale však se dočkáme. (Malá poznámka bokem - pak budou i česnekový hranolky, že Dennyky???? ☐ ☐)

Ještě než jsme došli k Netopejrovi, podařilo se Rumíčkovi dvakrát za sebou procházku trošku oživit. Poprvé, když si při blbnutí s balonkama blbě šlápnul a začal kulhat. Zpočátku docela hodně, až mu Brtník i nožičku prohlížel. Pak se to naštěstí postupně rozcházelo. A podruhé se postaral o oživení těsně před Netopejrem. Když si se zářícíma očičkama vlezl do potůčku a tam slastně ulehl. Jako nic by na tom nebylo, kdyby potůček nebyl spíš tak už hodně bez vodičky, zato o to víc plnej blátíčka ☐ . Mooc černýho a mooc smrdutýho blátíčka. To prostě nechápete, co to ten estét a inteligent pojal za zábavu. Jak může ulehnout do nějaký takovýdle prasárny, jde tak učinit a ešče se dožaduje obdivu ☐ ☐ . Já vím, že za to taky tak trochu můžeme my, páč jsme ho tehdá v těch Beskydech skutečně i obdivovali a smáli se mu, když se tam válel jak podsvinče v louži. Enemže za á) vymyslel si to sám a od prvního

momentu se toho obdivu dožadoval s lišáckým xichtíkem, a to mu to pak zkažte! To nejde. A za bé) jsme netušili, že zrovna u něj to vezme takovej švuňk ☐ . Teď se zvednul a měl outfit s názvem Zrzavé polomáčené ☐ ☐ . Všechny čtyři haxny a přesně půlku těla s jasně vyznačenou hranicí měl černo-černý a smradlavý.

Když jsme sešli pod hospodu, tak u silnice - respektive pod ní - na ohrazeným zeleným plácku se pásly tři malý ovečky. Teda takhle, dvě ovečky a jeden beránek. A byl to ovšem - milé děti ☐ - hodně statečný beránek. Tak statečný, že se ani nebál ..... flekatýho čerta!! ☐ . Zastavili jsme se tam totiž na chvíli a Brtník vzal Tali "socijálizovat" . Jsem ráda, že odkoukává takovýhle věci a napadne ho to samotnýho. Tali byla výborná, oňuchávala se s beránkem, kterej trpělivě stál s hlavou u pletiva a stejně jako ona jeho, študoval i on ji. Funěli si do nosu, prohlíželi si vzájemně oči a uši.... ☐ . Vzácný to okamžik, kdy se ten poděs poděsovitej flekatej choval jako normální jedinec. Ovšem všeho do času, že jo. Páč když se dosocijálizovalo, Brtník ji pochválil, jak je výborná. Rozradostnila se a udála hoptá zpátky ku plotu, že si s beránkem tu socijálizaci trochek nějak rozpohybujou. Bylo dobře, že ji za ty kšírky zrovinka držel Brtník, páč výběh je pod úrovní silnice a Tali v rauši má neskutečnej nástup, takže i on měl co dělat, aby neskončil hubou v asfaltu. ☐

To něžná duše Rumíček, nervózně celou dobu poposedával kolem mě. Páč on byl se taky rád šel družít, ale moc dobře si pamatuje, že ovečky bejvají za tím blbým drátem, kterej mu už dvakrát nakopal. A přirozeně nechce, aby mu bylo nakopáno. Tady sice žádněj el. ohradník nebyl, ale to jaksi pes nerozliší. Jen ví, že u oveček tyhle dráty mají. Naštěstí to nebere jako Ešus kdysi, kterej z toho életrickýho příkoří obvinil tehdy krávy všeho světa a až do konce života k nim měl .....řekněme, úctu ☐ . Ať se mu úplně neposmíváme, že jo . To Rumíček si je vědom, že za to může ten blbej drát, a s ovečkama by se býval chtěl taky družít, ale jak říkám, nerozliší drát a ohradu. To už by byl asi moc velkej profesor.

Přešli jsme kousek po silnici a pak už pokračovali mimo - podél chatový osady a o kousek dál i podél říčky Loděnice. Tam jsme hned nadirigovali Rumouška, ať si běží do vodičky, aby si tam rozpustil tu svou černou polevu. Ovšem milá poleva stačila dosti zachnout, takže i když po pokynu ulehł (trošku nerad asi aby si nepoškodil to svoje polomáčený imáge) , nestalo se nic moc. Takže s ním pak musel o kus dál Brtník sejít z břehu dolů a tam ho opucovat.

My jsme toho s Tali využily k míčkohrátkám. Zas na mě přišlo vzpomínání..... V začátcích ji tu člověk musel mít striktně na vodítku, pak na stopovačce a hlídat, aby nedostala hysterák, že nemůže do stráně do lesa. Pak časem sice už byla bez stopovačky, ale pod neustálým dozorem a komandováním, jinak brala dráhu a stopa byla silnější než cokoliv. A já si s ní teď hrála tak, že jsem jí mrskla balonek přímo do tý stráně. A pak ji klidně nechala si tu stráž zkoumat a využít toho k jednomu pěknému přivoláníčku. Víc ne, člověk si to nechce kazit, že jo ☐ . A pak jsem jí balonek různě schovávala v mechu, kořenech nebo listí. A zatímco tehdy bych jí byla ukradená nejen já, ale i balonek, tak teď se spokojeně bavila spolu se mnou. Přehezké to bylo. Když se kucí doráchali vydali jsme se zase kupředu a .....Tali se pořád hezky motala kolem mně, sama od sebe dělala ÍPO psa a dožadovala se pochvaly a odměny. Jeeee, to je tak hezkýý!

Došli jsme k brodu u koníků a zamířili stoupáním na konec lesa. Tohle je místo, kde se člověk musí poctivě věnovat zase Rumíčkoví, páč on tu má vlevo stráž nahoru a za cestou vpravo prudkou stráž dolů. A zde je nutno posílat ty balonky, vykopávat ty balonky a stíhat ty balonky. Tali si taky řekla o balonek, ale spíš si ho tak jako radši nosila dole pod strání u potoka. Pak ho tam nechala a šla si po svém. I bylo nutno ji z dálky přimět k tomu, aby se pro ten balonek vrátila, laskavě si ho našla, sebrala a donesla zpátky. Povedlo se, i když se snažila předstírat, že: “Balonek jsme s sebou dneska vůbec přece neměli, ne?” A když si teda vzpomněla laskavě, tak to zase bylo že: “Vlastně jooo měli, tak ale kde sem ho to mohla kruciš nechat???” To je vždycky nápor na mou nervovou soustavičku ☐ .

Pak nás minuli ti dva byčiglisti a skoro nahoře ta mladá šarplaninka. Je to taková něžná duše, na to, že šarplaninec je pes jak žiletka. Tohle je ovšem víla, která si navíc myslí, že je velikosti čibaby. Ostýchává a tak se radši drží zpátky, nebo lépe se jde schovat paničce do klína ☐ ☐ . Přece byli na ni dva, ti dva velcí psi. Že je proti nim jak stodola, toho si evidentně není vědoma, pupík “malej” . O kousek dál si pak Tali vyvzpomněla, že tohle vlastně byl její úsek. Úsek, kde jsme se s ní taky něco nazlobili. Teď chtěla vokázat, že šécko je jinak. Šla si stoupnout ke zvířecí stezičce, nakoukla do ní a pak si šla stoupnout ke mně ☐ . “Noooooo šikovnááá je, šiiiiikovnááá Talinkáá!” dostalo se jí mé odpovědi spolu s plnou hrstí dobrůtek. Páč si to pochopitelně pamatuju taky velmi dobře, stejně jako ona. I ty momenty, kdy se to na chvíli jakoby zlomilo a ona si uvědomovala, co se po ní chce, aby jí to příště zase přemohlo.

Až úplně nahoře jsme potkali starší paní se dvěma hafušama na flexině. 1x jork a 1x jozefpčik. Oba hošíčci a oba normální, žádný uštěkaný koudele. Naopak si velmi užívali družbu s ohařema, pochopitelně hlavně s Tali, která mezi tou drobotinou tancovala. Tak jsem je paní pochválila, jak jsou výborný. O kousek dál naopak paní pochválila ohařiska, jak jsou poslušní. Došla nás totiž v momentě, kdy jsem s nima procvičovala společnou chůzi u nohy a oba vzorně řapali vedle mě, sedali, jak měli a dělali vzorňuchy vzorný ☐ .

Došli jsme k autu a hele - ono už je půl sedmý, to nám to uteklo teda. Tak šup honem dovnitř a jedem na večeri, tentokrát si ji musíme obstarat sami doma ☐